

Není tomu dávno, kdy umělci si vybojovali právo míti jiný názor než uznané autority, jiné cíle než tradiční, jiné cítění než masa. Dnes, zdá se, jako bychom si měli navléci stará pouta.

Umělec má býti zodpověden nejen za literární hodnotu své práce, ale i za řadu jiných vztahů, podstatně cizích a vedlejších, jako jsou politická taktika a politická posice listu, do něhož přispívá.

Nám jde naopak jen o budoucí, krásnou kulturu, o společenský život proniknutý a řízený krásou a uměním, a ten nám není totožný s politikou *žádné* strany, třeba si náhodou osobovala řízení budoucnosti, — my naopak jsme přesvědčeni, že umělecká práce žije sama sebou, že je neodvislá od programů a cílů frakcí. Dílo umělcovo je pro *člověka věčného* a ne *efemerního*, a proto se ohlížíme tak málo na běžné a měnné programy listů, do nichž píšeme.

Nemáme listu, který by nám mohl být praporem; nejsme jeho redaktory, nebydlíme ve vlastním domě; a list ve svém celku není literárním výrazem *nás*, vystupujeme od případu k případu na cizích jevištích, a ručíme právě jen za tento případ bez solidarit s jinými.

Máme plnou volnost prodávati své práce i listům jiným a dílo umělcovo je nám v dnešním společenském řádu dílem na *prodej* — nebojíme se toho slova — a plně zdůvodněným, bohužel, že u nás nevyplněným přáním je, aby bylo co nejlépe prodáno.

Umělcovy lásky a nenávisti nejsou ohraničeny stranami; umělec *nemust* býti jejich přívržencem; u něho není přijímání osob.

„Nový kult“ prohlašuje svobodu individua; a zároveň chce podrobiti umělce jedné straně, jedné třídě. Chce, aby umělec sledoval masu; nám je úzko v této jednostrannosti a žádáme, aby umělec v *první řadě* sledoval *sebe* — jen to je konec konců rozhodné.

„Nový kult“ si přeje, aby umělec hleděl jedním směrem. Taková ohlávka je nám příliš těsná. Chceme se rozhlédnout a po případě i rozletět vpravo i vlevo, žít v širokých obzorech.

Známe jedině poslání umělce: ztělesnit to, co v jeho nitru volá po vyjádření. A známe jediný druh nepoctivosti: nevěrnost vlastnímu srdci, jež se nyní jeví tak často násilným zlomením ideové linie u autorů, kteří včera hlásali krajní aristokratické a dnes otročí mase.

A sloužit davu *může* *býti* někdy ničivější než jednotlivci.

F. X. Šalda
K. Sezima
O. Šimek

Olokar Theer
Ladislav Velltruský
Jan z Wojkowicz

1 - Protest tento, sepsaný bez popudu a vědomí redakce, je výtryskem nutnosti chvíle, a podepsáni jsou jen přispívatelé „Lumfru“, kteří jsou v osobním styku.

Spojená odpověď zapsanému společenstvu Mod. revue a N. kultu

Jiří Karásek: A přitom jaká mravní laxnost!

St. K. Neumann: Kousek historie, vlastně trochu informací pro čtenáře, který neví, jak se lze a švindluje.

Poslední článek můj „Staré modly nově natřené“ rozzuřil tichou obchodní společností „Moderní revue-Nový kult“, pracující pod dvojí rozdělenou firmou tak, že se k sobě hned bez váhání přihlásila.

V „Moderní revui“ útočí na mne p. Karásek, jehož jsem se vůbec nedotkl a o němž jsem mluvil jen, když jsem referoval o jeho knihách, naposledy o „Hořící duši“, tak zaslepeně, perfidně a přitom malomocně, jak dovede jen dlouhá a dlouhá léta strádání vztek a dlouhá a dlouhá léta dušená mstivost.

Neviní mne milý náš aristokrat a individualista z něčeho jiného, než z kritické nepoctivosti, čachru s literárním svědomím a zaprodanosti.

Stejně obžaloby hází na mne jiný bohatýr, p. Neumann — a oba dovolávají se přitom minulosti a oba vyzpěvují se jako tenorové na jevišti za vzor „charakteru“ a bezúhonné čtosti.

Prohlédněme si tedy minulost.

Pan Karásek vidí „čachru“ v tom, že prý jsem psal dvakrát různě o „Pohádce máje“; jednou prý jsem ji vynesl jako „psychologický zázrak“ — po druhé prý jsem ji „ztrhal co nejlouběji jako psychologickou šablonu,“ po druhé byl prý mi p. Mrštík „idiotem“.

Ano, héroe charakteru, ano, já skutečně soudil po druhé trochu jinak o „Pohádce máje“ než po první. Ano, charakterně prkenný Jiří české dekadence, ano — neslychaná opovázlivost ve vašich krčcích očkách: ano, *já za pět let*, mezi prvním vydáním „Pohádky máje“ ve Světozoru (1892) a definitivním vydáním jejím v knize (1897), *opovázil se urazit kus cesty ve svém uměleckém rozvoji*, mně s nového stadia nejevila se „Pohádka“ takovou jako s prvního, a já se opovázil ten rozdíl říci!

Ta drzost — neohlížet se na to, budu-li se zdát *jemu*, Jiřímu Karáskovi, charakterem — neohlížet se na nic, ani na všechny literární klepaře a podezíravce, jimiž je český svět rozežrán a otráven — a povědět za pět let svoji novou myšlenku tak otevřeně, oddaně a poctivě, jako jsem pověděl svoji starou před pět let!

Tedy viděl jsem psychologii v evolučním naturalismu (Lit. listy, 1893, str. 14), nyní ve vnitřní introspekci a sensitivně novosti (Lit. listy, 1897, str. 305) — a domníval se, že směrem tím šel nejen rozvoj můj, ale i celé mladé generace.¹

A s toho stanoviska nepokládal jsem Pohádku máje za „poslední slovo v umění a poesii“ a soudil, že se musí jít a půjde za ní, dále, *neuměňuje ostatně nikterak*

1 - Nepřipomínám ani, že „Pohádka máje“ v první verzi byla daleko stručnější a, jak se mi zdálo, svěžeji než v druhé, nepřipomínám to proto, poněvadž nemám ve své dráze co omlouvat a vymlouvat.

velkých zásluh p. Mrštíkovi o moderní naši prózu, naopak: přiznává je docela otevřeně.

Končila totiž moje studie doslova takto (str. 306.):

„Chápu docela jasně, že z hlubokého úpadku české beletrie nevedla nikudy jinudy cesta než tudy, kudy šel p. Mrštík. Běželo o to, dokázat, že beletrie je umění a v první řadě umění, že předpokládá žhavý kolorit, rytmus, hudbu, hladkost i pružnost slov hned hlazených jako drahé kamení, hned rozlavených jako požáry kovů. Šlo o to, stvořit básnický stil próze, dát jí lyrický, široký, básnický dech, provanout ji jím a prožhnout ji jím. A tu bylo docela přirozeno, že prvním stupněm této poetisace české prózy musila být přirozeně hmotná a vnější deskriptivnost, že ta musila v přirozeném rozvoji věci státi se prvním evolučním stadiem v tomto procesu umělecké renaissance. Sem ji skutečně zvednul ve svých širokých, plavých, jiskřivých, ale také poněkud dutých a dekorovaných pracích p. V. Mrštík, a to zůstane vždycky pro nás „justus titulus“ skutečné a opravdové úcty k jeho snad trochu nehoráznému a ne dost jemnému a vnitřnému, ale nicméně krásnému a silnému talentu.“

A nyní s tím srovnajte, co napsal pan Karásek v „Moderní r.“. Jak zkroutil, zešvindloval tu můj soud! Jak *mizerně lže*, tvrdí-li o mně, že jsem psal o Mrštíkovi, „že je idiot“ (M. R., 233.).

A takové *mizernosti* — která v jiné slušné společnosti není možná a vyskytne-li se přece, trestá se ranou do tváře — dopouští se u nás jeden z „mladých“, básník, jenž chce být aristokratem, a k němu druží se jiný básník stejných aspirací, který opovrhne svými národními odpůrci, že lhou, podezírají a zrádcejí a — sám dělá stejně, ne-li hůře, píše-li, že můj směr byl „dán vždy zpřetrhanými nebo navázanými nitkami osobních styků“.

Já pochybuju totiž, že by něco podobného svedly Národní listy.

Stejnými perfidními mizernostmi jsou další obvinění p. Karáskova.

— Že prý jsem kdysi, když se objevily první verše pp. Karáskovy a Březinovy a když je parodoval p. Sládek v „Lumfru“, „vpadnul do boku jím oběma“ a zasloužil si tak pochvaly p. Sládkovy, která prý mi později vynesla kritickou katedru Lumfra.

Lež za lží, jedna drzejší druhá, a ne nevědomá, ale vyložená, makavá.

Pravda je ta: první verše p. Karáskovy (a v tom jsem si zůstal věren už vůbec při jeho produkci) se mi nelíbily, viděl jsem a rozpoznal hned tu kombinovanou machu a řekl to p. Karáskovi, který se proto nijak na mne nerozhněval (ještě několik měsíců po tom žádal mne o předmluvu k „Zazdřeným oknům“, jež tehdy ehystal do tisku), a otevřeně jsem to napsal i v Liter. listech, když jsem při příležitosti knížky Škampovy srovnával starou poesii s novými pokusy.

Či měl jsem *proto*, že p. Sládek byl i mým nepřítelem, chválit, co on haněl? Měl jsem *proto* zapřít svou ideu moderní poesie, jež ležela jinde a v jiném směru než pokusy p. Karáskovy?

Tak patrně rozumí „individualista“ p. Karásek — charakteru a vnitřní pravdě. Docela politicky: já tvůj přítel, on náš nepřítel; my vždycky pravdu, on vždycky nepravdu!

Já naopak jsem hrd na ta slova, jež jsem tehdy napsal (Lit. listy, 1893, str. 299. a n.) o uměle, z různých cizích hadříků spleené, vnějškové poesii p. Karáskově — všechny pozdější kritiky, a nejen moje, jež byly o ní psány, mají tu své embrya.

Březiny, kterého p. Karásek v nepochopitelné skromnosti staví vedle sebe, se tento exkurs vůbec netýkal. P. Březina uveřejnil sice tehdy již několik svých čísel, ale to nebyl ještě dnešní Březina, ba ani ne včerejší. Báseň, o níž byl speciálně spor a již parodoval p. Sládek v Lumfru, p. Březina *nepojal ani do své první sbírky*.

Ostatně, aby bylo vidět *nepoctivost* p. Karáskovu, cituju zase z dotyčného referátu:

„Nechci tu persiflovat, jak patrně, tyto poslední pokusy poetické. Respektuji je, poněvadž hledají něco, chtějí něco. Alespoň nové harmonisace barev, nové tóny hudby, nové blesky světla. A to již je něco, co by mělo nutit k úctě u nás, kde mladí lidé nechtějí pravidelně nic. Všecko, co chci říci, jest jen to: posud jste skládali pěkně paví vějíře, tkali pěkně orientální záclony. Ale to není ještě poesie. Poesie není reprodukční, imitativní — poesie je tvůrčí“ atd.

A na str. 300: „A ještě jednou: nebagatelisuju vás. Všecko, oč mi běží, jest jen určitost *principu*, pevnost kriteria. A sympatisuju s vámi, poněvadž jdete, poněvadž chcete jít, poněvadž hledáte a chcete hledat. A všecko, co jsem podnikl, jest jen konstatování fakta, že jste posud nikam neušli a nic nenalezli. Ale hledáte. A tím již stojíte nad p. Škampou a podobnou klientelou p. Sládkovou.“ —

Tak tedy jsem „vpadl do boku“ p. Karáskovi, a *tak* jsem pomáhal p. Sládkovi. Ten se mi za to ovšem odvděčil — po celou dobu, kdy vedl „Lumír“, bil do mne vytrvale, přímo nebo nepřímě.

A stejně poetivě je to s tím, že jsem psal o Vrchlickém pod „dobrodružnými pseudonymy“. Předně, nebyly nic dobrodružny, naopak *každý* je znal a každý věděl, kdo je za nimi. Po druhé: nepsal jsem pseudonymně jen o Vrchlickém, ale i o jiných — byly mi vůbec formou, v níž jsem rozvíjel některé vedlejší své myšlenky, některé své psychické možnosti, byl v nich smysl a systém. Po třetí: to, co jsem psal o Vrchlickém pod pseudonymy, *totéž* psal jsem o něm i s *plným svým jménem* (viz Lit. listy, 1897, 1898).

Že bych se chtěl *ukrýt* pod pseudonymem je nejapnost, kterou může imputovat člověku jen takový odpůrce, jako je p. Karásek. Já dávno vím, že člověk se stylem ztrácí své inkognito a je poznán každým — vyjma nepřítelem, který dovede být podle potřeby i pod normál hloupým.

Spojeným individualistům společně firmy hnuší se sice in abstracto osobní insinuače, ale proto in concreto není jich polemika nic než právě to osobní podezírání.

Podezřívají mne ze zaprodanosti, slávychtivosti a šplhačství, že jsem vstoupil do Lumfra.

Mám na to jednu odpověď: ať přátelé ať nepřátelé, kteří znají poměry, vědí, že materiální motivy mne do „Lumíra“ nevedly a že hmotné postavení mé v „Lumíru“ nebylo o nic lepší než v „Lit. listech“ nebo „Rozhledech“ — spíše naopak.

A sláva? — Ne, slávu nečeká žádný duch od přítomnosti — tu dává budoucnost. Přítomnost dává jen tu malou a bídnou věc, *pověst* — a tu, věděl jsem, pobláti mi důkladně uniformovaní revolucionáři, jakmile vystoupím z jejich cechu.

Vliv? Ano, ten již spíš — a za *ten* arrivismus se naprosto nestydím. Zjednat ve slunci místo svým ideím — ne, to není nic nízkého. Ta expanse je krásná, poněvadž podmíněná vnitřní dynamikou všeho živého.

Když mi tedy p. Hladík (přes předchozí naši polemiku politického rázu) nabídl spolupracovníctví na novém Lumfru, přijal jsem je.

Přijal proto — poněvadž to bylo uznání našich snah — poněvadž to byla půda, která by jinak propadla odpůrcům, protože to byla nová aréna pro nový rozvoj a nové boje.

A přijal hlavně proto, že rozvoj moderních směrů začínal se u nás monopolizovat v několika rukách, začínal téci líným, zpředu holovým a dohodnutým, mělkým korytem jedné akciové společnosti s různými filiálkami, začínal luhnout v byzantismu několika patentovaných pseudorevolucionářů, kteří probíhali do únavy omletým mlýnkem svých frází, stejně ubohých, třeba pestřejší nařčených, než byly ty, proti nimž bojovali.

Přijal proto, že mně nebylo již hrdinstvím bojovat proti dobrému p. Klášterskému, proti němuž povstával po jedné daném impulsu kdekterý školák¹ — ale strhovat daleko pestřejší masku prázdným a hluchým modlám, které se ozdobily cizím peřím a byly právě v módě, *obávány pro drzost*, pro niž se na ně nikdo neodvažoval.

Pan Neumann dokazuje mi citáty ze svých theoretických programů a článků, že je — skutečně individualistou.

Ne, to je tuze žertovné. O tom já však ani minutu nepochyboval že p. Neumann takové články psal. Takový hlaholný článek napsat není pro p. Neumanna žádné umění — ty se výborně opisují z knížek — a ty zas se lehce kupují za několik marek nebo franků nebo šilinků.

Ale aplikace!

A je aplikací — tisknout cechově držený, hrubě podezíravý a kasárnický článek p. Mortua? Je aplikací — mluvit při prostřednosti, jako je Stefanikova črta „Ze vsi odvedli“, o velkém charakteru a silném umění?

Ne, to je mně falsátorství — jako je v denním životě falsátorství dávat si ohromné etikety — a prodávat pod nimi staré známé zboží.

Ale pardon! P. Neumann proti mně namítá, že Stefanikova práce je znameňná a já že jen z osobní politiky se vrhl na autora.

A to p. Neumann nejen namítá — on to i *dokazuje* proti mně. A jak: Žasněte, vy hlupci a tupci, a hleďte, jak dokazuje — individualista, jak dokazuje — anarchista!

Dvěma — slyšte, hned *dvěma* autoritami mne poráží, dvěma autoritami mne přehlasoval.

Cituje proti mně „Życie“ — to těžké, ohromné „Życie“ Przybyszewského,

1 - Největším hrdinským činem je p. Karáskovi dosud napsat něco nepříznivého o — p. Klášterském. Mně přestalo jím být (jako tolik jiných) od té chvíle, kdy se po mně poopičil p. Karásek. Nevím ostatně, proč bych opakoval v „Lumfru“ to, co opakuje dnes po mně tolik listů, mezi nimi i několik, které mi z počátku pro tento můj názor spílaly.

k němuž se modlí patrně p. Neumann vstáváje lehaje a z něhož si patrně tvoří soudy o lidech, jež pak překládá ve svém „Kultě“ a — „Č. stráž“.

A končí vítězoslavně tento veliký individualista — za štítem dvou autorit: „Kdo Vám teď ještě, p. F. X. Šaldo, uvěří, že jste soudil poctivě?“ . . .

Odpovídám: Je mi docela lhostejno, jestli mi kdo uvěří nebo neuvěří, a nejméně záleží mi na tom, uvěř-li mi takový famosní individualista, jako je p. Neumann, který na podepřenou svých názorů — cituje jiné, hlasuje, opatřuje si svědky — za svou nesoudnost.

Ne tedy p. Neumannovi, ne tedy jiným, ale *sobě a za sebe* opakuji: Črta Stefanikova „Ze vsi odvedli“ (mluvím jen o té, poněvadž jiných neznám) je průměrná práce, kterou u nás dovede napsat řada lidí, umělecké úrovně nic vyšší, než jakou má nejedna povídečka odpol. Nár. listů.

A lepit pod ni veliké etikety, jako učinil p. Neumann, je falsátorství právě toho individualismu, který in abstracto chce propagovat — ale in concreto ubíjí, kdekolí je mu nepohodlný.

Tím řekl jsem všecko, co jsem mohl vyložit, všecko, kde jsem mohl usvědčit ze lži a demonstrovat absurdnost a nečestnost.

Ale v p. Neumannově odpovědi je ještě řada lží a urážek, které charakterisují jeho individualismus tak uboze, že je vytknu.

Sem patří klep, jak prý jsem kdysi kdesi mluvil o Hladíkovi. To je zbraň, které dovede užít jen papírový individualista, který dovede dělat hubou plány o nové kultuře a novém světě, ale srdcem a duší je těžkým mlokem špinavé kultury dnešního mizerného žurnalismu.

Já p. Hladíka tenkrát nemusil chválit — stál jsem s ním v otevřené polemice, a sice právě pro lidi, kteří mi dnes spílají. Ale mám připomenout p. Neumannovi, co soudil tehdy o mnohých pánech z Mod. revue?

Ne, fuj!

Ale jen jedno, poněvadž je to *věcně* důležité a vysvětluje to celý můj styk s p. Neumannem: p. Neumann, dotud osobně mně neznámý, žádal mne o práci do I. roč. „N. kultu“ a já mu ji dal — poněvadž N. kultem chtěl se stavět proti M. revui, poněvadž nebyl s ní spokojen. Jakmile však přišlo staré přátelství a jakmile p. Neumann začal místo ideové práce silácké cirkusáctví — vyhnul jsem se zdvořile.

Takový je p. Neumann individualista!

Takový, že dvěma pánům (Theerovi a Wojkowiczovi), kteří podepsali prohlášení, hází na hlavu i — jejich otce, společenské postavení jich („oficírské děti“, „synkové uhlobaronů“).

Otázka: ukažte mi člověka posedlejšího fanatismem třídy, fanatismem strany, hrubým zélotstvím vnějška a politiky?!

A jen *to* ještě:

Všecky moje iluze o vás — i ty seřídle zbytky jich — po *tom* spadly.

Nevidím ve vás nic než zhoršenou kopii starých.

Od nich odkoukali jste všecko — a rozmnožili ještě a zdokonalili.

Stejně zrádeujete, *stejně* pranýřujete, *stejně* tyranisujete, *stejně* terorisujete, *stejně* podezíráte, *stejně* lžete — leda surověji ještě a neomaleněji.

Stejně vám rozhoduje vnějšek, šablona, konvence, vnější macha a vnější shoda, uniforma. Užíváte logiky, kterou nesmíte obrátit na sebe, poněvadž byste byli jí rozdraceni. Užíváte zbraní, jichž sami nesnesete.

A opravdu nic se nezměnilo, než že se vystřídaly osoby.

A jen to ještě: nemám nic s vámi. Jsem volný jak napravo, tak nalevo, a je mi docela lhostejno, že dnes mi spílají titíž lidé, kteří ještě před nedávnem mazali mi na prsty tlustě krajíce chvály, jako na př. p. Karásek v prosincovém *Žycie* 1898. Mně byla tehdy lhostejna jich chvála — může mi být dnes lhostejna jich hana.

A všechno je dobře.

Je dobře, že po útocích „starých“ přišly tyto „mladých“. Je mi to negativním sice, ale přeče jasným důkazem, že jsem šel dobře. Musilo to tak být, aby nezaclo-něno, samo ze sebe a samo za sebe, mluvilo slovo.

Všecko je dobře.

Dnes nehledám žádných nových idejí, žádných směrů, žádných programů — ty jsou jen maska a barva starých larev a starých hrobů — ale *pouhého prostého poctivého slušného člověka*. V něm je víc než ve steh ročnících stů revuí, škol, směrů a programů. A nad sůl vzácnější a nad zlato dražší je v této zemi.

A víra v něj je ještě všechno, co mi zbývá, kdy proběhnout je kruh a naplněna je dráha.

Z ohromných velikých hradů kdysi — jediný prostý, věrný a nedrolící se, pevný kámen.

A všechno je dobře.

Poznámky ke grandiosní logice M. revue a N. kultu

— Největší průkaz hrdinství, který od nás žádá p. Karásek, je, abychom nepřiznivě posuzovali knihy vydané nákladem p. Ottovým. Pak je nám hotov uvěřit, že jsme skutečně volni. Důvěra za důvěru a otázka za otázkou: přinesla by M. revue nepřiznivý úsudek o knihách, jež vydala *svým nákladem*? Je jich hezká kopa a mezi nimi leckterá bídňější než vydaná neoficiálnějším nákladem. Pořídil bych jí je s opravdovou chutí a výjimečně — gratis. Ale dokud to neprovede, dotud není ani ona po své vlastní logice volná.

— Pan Karásek div se neudusí opovržením k p. Hladíkovi, jenž prý pro kšeft překládal Ohneta. Ale týž p. Karásek zpíval často clože a posud přátelsky tiskne ruce p. Kosterkovi, nyní majiteli M. revue a stálému jejímu přispěvateli — témuž p. Kosterkovi, jenž vydává u Šimáčků překlady — z dvojetihodné pensionátní spisovatelky *Flygaré-Carlénové*. Ale ovšem, možná že to dělá p. Kosterka ne z kšeftu, ale z literárního přesvědčení, a odtud snad ůcta p. Karáskova k němu.

— Pan Karásek podezírá mne systematicky z nepoctivosti, všude tam, kde se můj soud dá spojit s nějakým vedlejším a vnějším faktem. Zajímavo, ale málo utěšeno bylo by prohlédnout si těmito skly minulost p. Karáskovu. Dověděli byste se na př., že p. Karásek nesoudil vždycky tak nemilosrdně jako dnes o p. Jar. Kvapilovi, naopak, že byla doba, kdy si p. Kvapila jako básníka i vážil. A kdo by chtěl hledat mezi změnou soudu ty p. Neumannovy „navázané nebo zpětrhané nitky osobních styků“ — našel by je také. Ovšem, *kdo by chtěl!* A chtít mohl by opravdu jen mizerný klepař a podezíravec odkoukavší svým odpůrcům všecku špínu a podlost. A takový pseudoindividualista rázu p. Neumannova mohl by pak i mluvit o vzácném případě p. Karáskovy neobyčejné benevolence nejen k „Bar-Kochbovi“, ale i ke dvěma pracím p. Šubrtovým: „Klicperovi dramatikovi“ (Lit. listy, 3. listopad 1898) a „Patnáctému roku Národního divadla“ (Rozhledy, 15. prosince 1898), jež hájil jako zjednaný advokát, a mohl by z časové koincidence těchto kritik s jistým dramatickým krokem a pokusem p. Karáskovým — vyvodit souvislost a příčinný nexus, který by p. Karáskovi jistě nebyl příjemný. Ovšem musil by to být mizera druhu Karáskova nebo Neumannova a musil by svá podezření uložit jen v Moderní revui nebo N. kultě — poněvadž chci doufat, že není již v Čechách jiných listů, které by takové surovosti a perfidnosti tiskly.

— Pan Neumann nemůže pochopit, jak jsem se stal spolupracovníkem „Lumíra“, když předtím jsem měl polemiku s p. Hladíkem. Pomohu tu soucitně jeho slabé chápavosti: ať vezme si příklad bližší, na př. p. *Karáskův* nebo — *svůj*. Jak to, že